

Warszawa, dnia 13 września 2018 r.

RZĄDOWE CENTRUM LEGISLACJI
WICEPREZES
Tomasz Dobrowolski

RCL.DPPRI.555.177/2018
Dot.: DP-WL.0230.55.2018.MR

Pan
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Środowiska

Odpowiadając na pismo dotyczące *projektu rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń*, Rządowe Centrum Legislacji informuje, że do przedmiotowego projektu zgłasza następujące stanowisko.

1. Zgodnie z art. 48a ust. 22 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, stanowiącym podstawę do wydania przedmiotowego rozporządzenia, powinno ono określać „wysokość stawek zabezpieczenia roszczeń za Mg magazynowanych odpadów (...)”. Ustalona zgodnie z projektowanymi przepisami stawka ma służyć, zgodnie z ust. 3 tego artykułu, do obliczenia wysokości zabezpieczenia roszczeń. Wysokość tę oblicza się jako iloczyn największej masy odpadów, które mogłyby być magazynowane w instalacji, obiekcie budowlanym lub jego części lub miejscu magazynowania odpadów, z uwzględnieniem wymiarów obiektu budowlanego lub jego części lub innego miejsca magazynowania odpadów, oraz właśnie stawki zabezpieczeń roszczeń. Jednakże zaprojektowane w § 2 omawianego projektu stawki nie umożliwiają wyliczenia wysokości zabezpieczenia zgodnie z ust. 3 w art. 48a ustawy. Tym bardziej, że zgodnie z art. 48a ust. 2 ustawy obowiązek ustanowienia zabezpieczenia roszczeń nie dotyczy odpadów obojętnych. Niemniej jednak w projektowanym rozporządzeniu nie wzięto tego faktu pod uwagę np. przy projektowaniu przepisów dotyczących jednoczesnego gromadzenia odpadów obojętnych oraz innych niż obojętne. W uzasadnieniu dołączonym do projektu również nie zamieszczono wyjaśnień na ten temat.

2. Zauważa się także, że zgodnie z art. 48a ust. 3 ustawy największa masa odpadów powinna uwzględniać wymiary obiektu budowlanego lub jego części lub innego miejsca magazynowania odpadów. Wnioskować zatem należy, że może to wpływać także na wysokość stawki zabezpieczenia roszczeń. Jednakże, ani w projekcie, ani w uzasadnieniu do niego nie zostało to uwzględnione, co wymaga wyjaśnienia.
3. Ponadto budzi wątpliwość spójność i wzajemna relacja definicji zawartych w projektowanym § 1 ust. 2 pkt 4 i 5, tj. definicji RDF (Refuse Derived Fuel) oraz SRF (Solid Refuse Fuel). Zgodnie z ww. przepisami RDF oznacza odpady palne – paliwo alternatywne, natomiast SRF to stałe paliwa alternatywne. Redakcja ta wskazuje, że RDF jest pojęciem szerszym, gdyż oznacza wszystkie paliwa alternatywne, zaś SRF oznacza tylko frakcję stałą tych paliw. Wydaje się zatem, że SRF zawiera się w RDF. Zauważa się jednak, że w projektowanym § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a tiret pierwsze traktuje się oba pojęcia jako niezależne od siebie. W przepisie tym określono, bowiem stawkę zabezpieczeń roszczeń dla odpadów posiadających właściwości palne stanowiących paliwo alternatywne, w tym RDF i SRF, oraz odpadów przygotowanych bezpośrednio do produkcji takiego paliwa. W związku z powyższym omawiane definicje RDF i SRF, wymagają ponownej analizy.
4. Zauważa się także, że przepisy projektowanego rozporządzenia wymagają skorelowania z przepisami rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2014 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz. U. poz. 1923), m.in. w zakresie nazewnictwa poszczególnych odpadów jak i ich grupowania. W projektowanym § 2 pkt 2 lit. b tiret szóste określono stawkę zabezpieczenia roszczeń dla tworzyw sztucznych, w tym folii, opon i innych odpadów z gumy. Zgodnie jednak z załącznikiem do rozporządzenia w sprawie katalogu odpadów odpadem o kodzie 16 01 03 są zużyte opony, a nie opony. Co więcej odpad ten został zaklasyfikowany do grupy 16 – Odpady nieujęte w innych grupach, a nie do grupy tworzyw sztucznych, czy też do grupy odpadów z gumy, jak to wynika z redakcji projektowanego § 2 pkt 2 lit. b tiret szóste. Zauważa się także, że grupa taka jak odpady z gumy nie została w ogóle przewidziana w załączniku do rozporządzenia w sprawie katalogu odpadów. Projektowane przepisy wymagają, zatem przepracowania w powyższym zakresie.
5. W projektowanym § 2 ust. 3 i 4 rozporządzenia przewidziano sposób określenia wysokości stawki zabezpieczenia roszczeń w przypadku jednoczesnego magazynowania odpadów należących do różnych albo więcej niż jednej kategorii odpadów. Ponieważ sposób ustalania tej stawki jest różny w zależności od tego czy maksymalna masa odpadów jest

równa największej masie odpadów, czy jest mniejsza albo większa od największej masy odpadów, konieczne jest precyzyjne ustalenie wzajemnej relacji przepisów ust. 2 i 3 w § 2 projektu oraz wyjaśnienie powyższych różnic w uzasadnieniu.

Biorąc powyższe pod uwagę konieczne jest dopracowanie projektowanego rozporządzenia, ponieważ wysokość zabezpieczenia roszczeń, zgodnie z art. 48a ust. 1 ustawy, ma być ustalana przez posiadacza odpadów. Konieczne jest, zatem takie ukształtowanie projektowanych przepisów dotyczących wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń, aby w sposób jednoznaczny umożliwiły podmiotom obowiązującym ustalenie wysokości zabezpieczenia roszczeń. W przeciwnym przypadku może to powodować długotrwałe spory.

Ponadto w uzasadnieniu do projektu należy wyjaśnić sposób kalkulacji poszczególnych stawek, z uwzględnieniem, zawartej w art. 48a ust. 22 wytycznej do wydania rozporządzenia, tj. ze względu na właściwości odpadów oraz koszty usunięcia odpadów z działalności polegającej na zbieraniu lub przetwarzaniu odpadów i ich zagospodarowania oraz usunięcia negatywnych skutków w środowisku lub szkód w środowisku.

Tomasz Dobrowolski
Wiceprezes
Rządowego Centrum Legislacji

/-podpisano bezpiecznym podpisem elektronicznym
weryfikowanym przy pomocy ważnego
kwalifikowanego certyfikatu/

Sprawę prowadzi: Martyna Walas